

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 76/2016-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka prerokoval prijatý návrh obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Marekom Tkáčom, Námestie sv. Martina 39, Lipany, na obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 421/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Obnovu konania vo veci obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 421/2012 **p o v o ľ u j e .**

2. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 421/2012-14 z 11. októbra 2012 **z r u š u j e** a **v e c v r a c i a** Ústavnému súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky **j e p o v i n n á** uhradiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], **t r o v y k o n a n i a** v sume 269,58 € (slovom

dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov) na účet advokáta JUDr. Mareka Tkáča, Námestie sv. Martina 39, Lipany, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 8. decembra 2015 doručený návrh obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľka“), na obnovu konania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 421/2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 M Cdo 1/2011 z 30. apríla 2012 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu z 30. apríla 2012“ alebo „kasačné uznesenie najvyššieho súdu“) v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) zrušil právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 24 C 41/2008-136 z 27. februára 2009, ako aj potvrdzujúci právoplatný rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 158/2009 z 8. októbra 2009, ktorými bola zamietnutá žaloba mesta Košice ako žalobcu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam proti navrhovateľke ako žalovanej, a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu.

Navrhovateľka využila prostriedok nápravy, ktorý mala k dispozícii pred vnútroštátnymi orgánmi Slovenskej republiky proti porušeniu jej práv postupom a rozhodnutím všeobecných súdov a 3. augusta 2012 doručila ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu z 30. apríla 2012, ktorú ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 421/2012

svojím uznesením č. k. II. ÚS 421/2012-14 z 11. októbra 2012 (ďalej aj „uznesenie ústavného súdu z 11. októbra 2012“) odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Navrhovateľka sa po neúspešnom vyčerpaní prostriedkov nápravy, ktoré mala k dispozícii pred vnútroštátnymi orgánmi, domáhala ochrany svojho práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 dohovoru pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý svojím rozsudkom č. 25132/13 z 9. júna 2015 (ďalej aj „rozsudok ESLP z 9. júna 2015“) právoplatným 9. septembra 2015 vyslovil porušenie čl. 6 dohovoru Slovenskou republikou v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 6 M Cdo 1/2011 a jeho kasačným uznesením z 30. apríla 2012 v spojení s uznesením ústavného súdu z 11. októbra 2012.

V dôsledku kasačného uznesenia najvyššieho súdu z 30. apríla 2012, ktoré bolo preskúmané ústavným súdom s akcentom na namietanie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a bolo odobrené uznesením ústavného súdu z 11. októbra 2012, okresný súd opätovne rozhodoval v merite veci a rozsudkom č. k. 18 C 154/2012-260 z 26. februára 2013 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 253/2013-306 z 13. novembra 2014 žalobe mesta Košice vyhovel a určil, že mesto Košice je vlastníkom sporných nehnuteľností. Okresný súd a krajský súd vo veci opätovne meritórne rozhodovali v čase, keď ESLP konal, ale ešte nerozhodol vo veci navrhovateľkou namietaného kasačného uznesenia najvyššieho súdu z 30. apríla 2012, a pri svojom opätovnom rozhodovaní sa spravovali právnymi názormi vyslovenými najvyšším súdom v jeho kasačnom uznesení z 30. apríla 2012 a odobrenými ústavným súdom v jeho uznesení z 11. októbra 2012.

Navrhovateľka sa na ESLP domáhala ochrany svojich práv (čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru) aj vo vzťahu k meritórnym rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, keď namietala porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 253/2013-306 z 13. novembra 2014, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 18 C 154/2012-260 z 26. februára 2013, vydaným po tom, ako ich skôr vydané meritórne rozsudky boli

zrušené kasačným uznesením najvyššieho súdu z 30. apríla 2012, a to sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. februára 2015 a doplnenou 20. augusta 2015. Ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 154/2015 zo 16. septembra 2015 predmetnej sťažnosti navrhovateľky nevyhovel a v odôvodnení svojho nálezu uviedol:

„Pokiaľ sťažovateľka v doplnení sťažnosti poukazovala na ostatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. júna 2015 vo veci sťažovateľky proti Slovenskej republike, ktorým bolo vyslovené porušenie jej práva podľa čl. 6 dohovoru Slovenskou republikou v dôsledku kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré bolo in concreto posudzované, ústavný súd uvádza, že toto rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva môže mať potencionálne (pri dodržaní právnych uzancií vychádzajúcich z čl. 133 ústavy a § 75 a nasl. zákona o ústavnom súde) svoj význam iba pre prípadne ďalšie súdne konanie (obnovu konania) pred ústavným súdom pri splnení zákonom predpísaných náležitostí, avšak nie už v tomto konaní.“

Navrhovateľka v návrhu na povolenie obnovy konania citovala obsah rozhodnutia EŠLP a okrem iného uviedla:

„Vzhľadom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva, č. 25132/13, zo dňa 09.06.2015, priložený k tomuto návrhu na obnovu konania, sťažovateľ uvádza, že z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 09.06.2015 jednoznačne vyplýva, že v konaní pred Najvyššom súdom SR pod sp. zn. 6 M Cdo 1/2011 a jeho uznesením, sp. zn. 6 M Cdo 1/2011, zo dňa 30.04.2012, ktoré predchádzalo konaniu vedenému pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 421/2012-14, resp. jeho uzneseníu, č. k. II. ÚS 421/2012-14, zo dňa 11.10.2012, bolo porušené právo sťažovateľa garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv, keďže právoplatné a vykonateľné opatrenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2K 620/95, zo dňa 09.07.2004, na základe ktorého sťažovateľ nadobudol pozemky v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], zapísané Katastrálnym odborom Okresného úradu Košice na [REDAKOVANÉ], a právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Košice II, č. k. 24C/41/2008-136, zo dňa 27.02.2009, ktorým bola Žaloba žalobcu zamietnutá, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k. 2Co/158/2009-171, zo dňa 08.10.2009, predstavujú prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata), čím malo byť mimoriadne dovolanie, podané ako zamaskované odvolanie, odmietnuté, a nie

aby sa ešte viedlo ďalšie konanie pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 18C154/2012, resp. Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 2Co/253/2013. ...

Dňa 16.09.2015 podal sťažovateľ v súvislosti s rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 09.06.2015 v zmysle ustanovenia § 228 a nasl. O. s. p. na Okresný súd Košice II návrh na obnovu konania vo veci vedenej Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 18C/154/2012, pričom konanie o obnove konania je vedené Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 20C/591/2015.

Vzhľadom na vyššie uvedené má sťažovateľ za to, a to v spojitosti správnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveným v bode 29 nálezu, č. I.ÚS 154/2015-59, zo dňa 16.09.2015, a rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva, č. 25132/13, zo dňa 09.06.2015, že je možné v zmysle čl. 133 Ústavy SR a ustanovenia § 75 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov domáhať sa návrhom na obnovu konania obnovy konania vedeného pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 421/2012.“

Na základe uvedeného navrhovateľka ústavnému súdu navrhla, aby o jej návrhu takto rozhodol:

„Ústavný súd Slovenskej republiky povoľuje obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II.ÚS 421/2012.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II.ÚS 421/2012-14, zo dňa 11.10.2012.

Po povolení obnovy konania a zrušení uvedeného rozhodnutia sťažovateľ navrhuje Ústavnému súdu Slovenskej republiky prijať sťažnosť na ďalšie konanie a vysloviť nálezom, že:

1. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6MCdo 1/2011, zo dňa 30. apríla 2012 porušené bolo.

2. Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6M Cdo 1/2011, zo dňa 30. apríla 2012 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 76/2016-13 z 10. februára 2016 návrh navrhovateľky na obnovu konania prijal na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti jej návrh odmietol.

Ústavnému súdu bolo 7. marca 2016 doručené vyjadrenie mesta Košice (žalobcu v konaní vedenom všeobecnými súdmi) k navrhovateľkou podanému návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom, v ktorom poukazuje na vedenie konania o návrhu navrhovateľky o obnovu konania pred všeobecným súdom (ktoré označila aj navrhovateľka v návrhu podanom ústavnému súdu) s tým, že mesto Košice v uvedenom vidí prekážku možnosti povolenia obnovy konania pred ústavným súdom v súvislosti s rozsudkom ESLP. Navrhovateľka vyjadrením doručeným ústavnému súdu 29. marca 2016 reagovala na obsah podania mesta Košice a zotrvala na dôvodnosti svojho návrhu na povolenie obnovy konania pred ústavným súdom.

Ústavnému súdu bolo 19. apríla 2016 doručené doplnenie podania navrhovateľky označené ako „Oznámenie“, v ktorom uviedla, že 19. apríla 2016 podala na okresnom súde návrh na prerušenie konania vedeného pod sp. zn. 20 C 591/2015 do právoplatnému skončenia konania vedeného ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 76/2016.

II.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne

Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

Podľa § 75 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) právoplatné rozhodnutie ústavného súdu možno za podmienok ustanovených týmto zákonom napadnúť návrhom na obnovu konania pred ústavným súdom, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná (ďalej len „orgán medzinárodnej organizácie“), vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ustanovenie § 24 písm. c) sa v tomto prípade nepoužije.

Podľa § 75b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie nevyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, návrh na obnovu konania ako zjavne neopodstatnený uznesením odmietne.

Podľa § 75b ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie vyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, svojím nálezom obnovu konania povolí a napadnuté rozhodnutie ústavného súdu zruší. Ústavný súd môže zrušiť aj ďalšie rozhodnutia ústavného súdu vydané v pôvodnom konaní, ak to vyplýva z právneho názoru vysloveného v rozhodnutí orgánu medzinárodnej organizácie a je to potrebné na dosiahnutie účelu obnovy konania.

Podľa čl. 46 dohovoru zmluvné strany dohovoru sa zaviazali, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom ESLP vo všetkých prípadoch, ktorých sú stranami.

V súlade s judikatúrou ESLP rozsudok ESLP, v ktorom sa konštatuje porušenie dohovoru alebo jeho protokolov, ukladá žalovanému štátu právnu povinnosť nielen vyplatiť

dotknutým osobám sumy priznané ako spravodlivé zadost'učinenie, ale aj zvolit' všeobecné a/alebo, ak je to nevyhnutné, individuálne opatrenia, ktoré musia byť prijaté v jeho vnútroštátnom právnom poriadku pre účely skončenia porušenia konštatovaného ESLP, a uskutočniť akúkoľvek možnú nápravu k jeho dôsledkom takým spôsobom, aby bola v takom rozsahu, ako to je možné, obnovená situácia existujúca pred zisteným porušením (napr. Lungoci proti Rumunsku, č. 62710/00).

V súlade s judikatúrou ESLP v prípade porušenia čl. 6 dohovoru žalovaným štátom by sa mal sťažovateľ v rozsahu, v akom to je možné, dostať do situácie, v akej by bol, ak by požiadavky tohto článku boli rešpektované (*restitutio in integrum*).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené skúmal, či v prípade navrhovateľky rozsudkom ESLP č. 25132/13 z 9. júna 2015 vznikla Slovenskej republike povinnosť (čl. 133 ústavy a § 75 ods. 1 zákona o ústavnom súde), resp. či z predmetného rozsudku ESLP vyplýva Slovenskej republike povinnosť (§ 75b ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

Ústavný súd zohľadnil, že podľa rozsudku ESLP z 9. júna 2015 k porušeniu čl. 6 dohovoru Slovenskou republikou došlo kasačným uznesením najvyššieho súdu z 30. apríla 2012 v spojení s uznesením ústavného súdu z 11. októbra 2012.

Navrhovateľka sa domáha povolenia obnovy konania vedeného pred všeobecnými súdmi po kasačnom uznesení najvyššieho súdu dôvodiac závermi ESLP v jeho rozsudku z 9. júna 2015. V tejto súvislosti sa ústavný súd osobitne venoval vyhodnoteniu otázky, či dostupnosť a využitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku navrhovateľkou nezakladá nedostatok právomoci ústavného súdu v súlade so zásadou subsidiarity právomoci ústavného súdu. Teda, či v okolnostiach danej veci je návrh na povolenie obnovy konania pred okresným súdom využitý navrhovateľkou takým individuálnym prostriedkom nápravy, ktorý má navrhovateľka garantovaný vnútroštátnym právnom poriadkom Slovenskej republiky pre účely skončenia porušenia konštatovaného ESLP, čo by nutne vylučovalo vznik povinnosti Slovenskej republiky zabezpečiť nápravu ESLP

konštatovaného porušenia práv navrhovateľky povolením navrhovanej obnovy konania pred ústavným súdom.

Súdne konanie vedené pred okresným súdom, obnovy ktorého sa navrhovateľka domáha, bolo ukončené rozhodnutiami v intenciách právnych záverov vyslovených v kasačnom uznesení najvyššieho súdu, pričom tieto závery všeobecných súdov boli odobrené nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 154/2015 zo 16. septembra 2015, a to už potom, ako ESLP vyslovil porušenie práv navrhovateľky v príčinnej súvislosti s kasačným uznesením najvyššieho súdu z 30. apríla 2012 odobreným uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 421/2012 z 11. októbra 2012. Ústavný súd v náleze zo 16. septembra 2015 zdôraznil, že „... rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva môže mať potencionálne (pri dodržaní právnych uzancií vychádzajúcich z čl. 133 ústavy a § 75 a nasl. zákona o ústavnom súde) svoj význam iba pre prípadne ďalšie súdne konanie (obnovu konania) pred ústavným súdom pri splnení zákonom predpísaných náležitostí, avšak nie už v tomto konaní“.

Ústavný súd preto konštatuje, že samotné vedenie konania o povolenie obnovy konania vedeného všeobecnými súdmi po kasačnom uznesení najvyššieho súdu a prípadné obnovenie tohto konania môžu viesť len k opätovnému meritórnemu prerokovaniu veci navrhovateľky bez možnosti ovplyvniť existenciu, procesné dôsledky, a tým kasačný účinok rozhodnutia najvyššieho súdu vo vzťahu ku skoršiemu meritórnemu a právoplatnému rozhodnutiu v merite veci (rozsudku okresného súdu č. k. 18 C 154/2012-260 z 26. februára 2013 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 253/2013-306 z 13. novembra 2014). Objektívne nemôžu privodiť nápravu porušenia práv navrhovateľky vyslovených rozsudkom ESLP z 9. júna 2015, keďže ESLP videl porušenie práva navrhovateľky práve v kasácii (zrušení) skoršieho právoplatného rozhodnutia vo veci navrhovateľky najvyšším súdom (v spojení s uznesením ústavného súdu z 11. októbra 2012) z iniciatívy generálneho prokurátora na základe mimoriadneho dovolania.

Ústavný súd preto uzatvára, že vzhľadom na osobitosti daného prípadu, dôvody rozsudku ESLP z 9. júna 2015, ako aj záver ústavného súdu v náleze zo 16. septembra 2015,

aj napriek absencii výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku ESĽP z 9. júna 2015 je v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľky nevyhnutné, aby ústavný súd opätovne preskúmal svoje skoršie rozhodnutie.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že v prerokováanej veci z rozsudku ESĽP z 9. júna 2015 vyplýva Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu, čím sú splnené podmienky na obnovu konania, preto obnovu konania v napadnutom konaní povolil.

V nadväznosti na tieto zistenia v zmysle § 75b ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 421/2012 z 11. októbra a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom postupe bude ústavný súd vychádzať z právneho názoru vysloveného v rozsudku ESĽP z 9. júna 2015 (§ 75b ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd priznal navrhovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu v celkovej sume 269,58 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia navrhovateľky ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2015 je 139,83 € a hodnota režijného paušálu je 8,39 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol navrhovateľke nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2015 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie návrhu ústavnému súdu) v sume 296,44 € vrátane režijného paušálu.

Vzhľadom na to, že právny zástupca navrhovateľky si úhradu trov právneho zastúpenia uplatnil iba v sume 269,58 €, ústavný súd, súc viazaný petitom návrhu, túto úhradu priznal len vo výške uplatneného nároku.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

K tomuto rozhodnutiu sa podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudcu Petra Brňáka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016